

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.]
Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
PÁTÁ SEKCE**

VĚC ANTONI proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 18010/06)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

25. listopadu 2010

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém francouzském znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořizovaný úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Antoni proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Peer Lorenzen, *předseda*, Karel Jungwiert,

Rait Maruste,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Ganna Yudkivska, *soudci*,

a Stephen Phillips, *zástupce tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 2. listopadu 2010,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 18010/06) směřující proti České republice, kterou dne 2. května 2006 podali Soudu pan Zbyněk Antoni a paní Marie Antoni („stěžovatelé“), občané České republiky, na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan R. Kuchta, advokát zapsaný v seznamu advokátů České advokátní komory. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm.

3. Stěžovatelé tvrdí, že občanskoprávní řízení vedené v projednávané věci bylo nepřiměřeně dlouhé a že v této souvislosti neměli účinný právní prostředek nápravy.

4. Dne 5. února 2009 se předseda páté sekce rozhodl uvědomit o stížnosti vládu. S odvoláním na článek 29 odst. 1 Úmluvy bylo dále rozhodnuto, že přijatelnost a odůvodněnost stížnosti budou projednány současně.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatel se narodil v roce 1971 a stěžovatelka v roce 1947, bydliště mají v Tišnově.

A. Řízení ve věci samé

6. Dne 17. února 1993 bylo proti stěžovatelce a jejímu manželovi zahájeno řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví.

7. V návaznosti na jednání, které se konalo dne 31. března 1993, nařídil Okresní soud Brno-venkov ohledání nemovitostí, které proběhlo až 23. března 1995. Měsíc nato zadal okresní soud vypracování znaleckého posudku k ocenění předmětných nemovitostí; poté, co první znalec odepřel podání posudku, předložil dne 29. června 1998 okresnímu soudu svůj posudek druhý znalec, ustanovený soudem dne 2. srpna 1995. Dne 23. listopadu 1999 byl tento znalecký posudek doplněn.

8. Žalobce mezitím zemřel; na základě dědického řízení, které bylo ukončeno dne 5. února 1999, se stala procesním nástupcem žalobce v předmětném řízení jeho manželka. 9. Po

smrti manžela stěžovatelky pokračovalo řízení od 12. října 2000 s jejím synem (stěžovatelem v projednávané věci) jako procesním nástupcem.

10. Po několika jednáních vydal okresní soud dne 26. dubna 2001 rozsudek. V odvolacím řízení se zjistilo, že rozsudek trpí formální vadou, a proto byl dne 4. února 2003 vyhlášen doplňující rozsudek. V návaznosti na to bylo podílové spoluvlastnictví stěžovatelů a žalobkyně zrušeno, nemovitosti byly přikázány stěžovatelům a žalobkyni byla přiznána náhrada.

11. Krajský soud v Brně konal několik jednání a zadal vypracování doplňku znaleckého posudku; dne 14. září 2005 vydal rozsudek, kterým napadený rozsudek změnil a který byl právnímu zástupci stěžovatelů doručen dne 22. listopadu 2005. Tímto rozsudkem soud přikázal nemovitosti žalobkyni, které nařídil, aby stěžovatelům poskytla náhradu.¹

B. Řízení o náhradě škody podle zákona č. 82/1998 Sb.

12. Dne 20. dubna 2007 uplatnili stěžovatelé na základě zákona č. 82/1998 Sb., ve znění zákona č. 160/2006 Sb., u Ministerstva spravedlnosti nárok na přiznání přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou výše uvedeného řízení.

13. Ve své odpovědi ze dne 2. května 2008 Ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že nárok stěžovatelů na přiznání přiměřeného zadostiučinění podle zákona č. 82/1998 Sb. byl již promlčen. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé podali stížnost Evropskému soudu pro lidská práva *po* nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. (tj. po 27. dubnu 2006), nemohla se na ně vztáhnout speciální roční lhůta upravená v přechodném ustanovení článku II uvedeného zákona. Ministerstvo spravedlnosti mimo jiné uvedlo, že s ohledem na to, že předmětné řízení skončilo dne 23. listopadu 2005, kdy rozsudek krajského soudu nabyl právní moci, již obecná šestiměsíční lhůta podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., počítaná od skončení řízení, uplynula.

14. Dne 4. srpna 2008 se stěžovatelé obrátili na Obvodní soud pro Prahu 2 se žalobou o zaplacení částky 184 520 Kč (8 000 €), a to pro každého z nich, jako náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou délkou řízení. Stěžovatelé v této souvislosti upozornili na diskriminaci vyplývající ze skutečnosti, že na rozdíl od ostatních oprávněných osob měli k dispozici pro uplatnění svého nároku na zadostiučinění podle novelizovaného zákona č. 82/1998 Sb. sotva měsíc (a nikoliv šest měsíců). Z uvedeného důvodu navrhli, aby soud řízení přerušil a podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení přechodného ustanovení článku II zákona č. 160/2006 Sb.

15. Rozsudkem ze dne 19. května 2009 obvodní soud žalobu zamítl z důvodu promlčení nároku.

16. Městský soud, který rozhodoval o odvolání stěžovatelů, dne 6. ledna 2010 potvrdil rozsudek ze dne 19. května 2009. Pokud jde o návrh stěžovatelů na předložení uvedené otázky Ústavnímu soudu, došel městský soud k závěru, že článek II zákona č. 160/2006 Sb. představuje pravou retroaktivitu, která svědčí ve prospěch účastníků řízení, kteří utrpěli škodu v důsledku délky řízení; stěžovatelům byla tedy přiznána výhoda a jejich návrh na přerušování řízení je neopodstatněný.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

17. Ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., ve znění zákona č. 160/2006 Sb. (účinného od 27. dubna 2006), stanoví, že se nárok na náhradu nemajetkové újmy promlčí za

¹ V originále rozsudku se v odstavcích 10 a 11 namísto žalobkyně nesprávně hovoří o žalované (pozn. překladatele).

6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, a nejpozději do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem spočívajícím v nedodržení přiměřené délky řízení, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.

18. Podle přechodného ustanovení článku II zákona č. 160/2006 Sb. se odpovědnost státu za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nedodržení přiměřené délky řízení vztahuje také na nemajetkovou újmu vzniklou přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nebyl nárok na náhradu této újmy promlčen (podle § 32 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). V případě, že poškozený podal před nabytím účinnosti tohoto zákona k Evropskému soudu pro lidská práva z tohoto titulu v dané věci včasnou stížnost, o které tento soud dosud nevydal konečné rozhodnutí, dojde k promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy za jeden rok ode dne účinnosti zákona č. 160/2006 Sb.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K PŘIJATELNOSTI

19. Pokud jde o část stížnosti týkající se porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, uplatňuje vláda námitku nevyčerpání všech vnitrostátních právních prostředků nápravy, a to předně s ohledem na skutečnost, že v okamžiku, kdy bylo zpracováváno stanovisko vlády, nebylo dosud soudem prvního stupně ukončeno řízení ve věci žaloby podané stěžovateli na základě zákona č. 82/1998 Sb. Vláda dále tvrdí, že ať by byl konečný výsledek podaného kompenzačního prostředku nápravy jakýkoliv, stěžovatelé jej neuplatnili řádně, neboť se na Ministerstvo spravedlnosti se svým nárokem obrátili až dne 20. dubna 2007, tedy téměř 17 měsíců po ukončení předmětného řízení, kdy byl jejich nárok již promlčen. Před Soudem se stěžovatelé pouze snaží toto pochybení ospravedlnit s poukazem na diskriminační povahu ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. ve vztahu k těm, kdo se domáhají náhrady za nepřiměřenou délku řízení skončených v období šesti měsíců před nabytím účinnosti novely č. 160/2006 Sb.

20. Vláda připouští, že tu existuje určité odlišné zacházení mezi potenciálními oběťmi porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, kterých se týká novela č. 160/2006 Sb. a které lze dle vlády rozdělit do tří skupin, tj. na ty, kdo namítají délku řízení ukončeného více než 6 měsíců před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., avšak před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. podali k Soudu v dané věci platnou stížnost, a disponují tak promlčecí lhůtou jednoho roku počítanou od 27. dubna 2006, dále na ty, kdo namítají délku řízení, které v době nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. ještě nebylo ukončeno, a vztahuje se na ně základní promlčecí lhůta dle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., a konečně na ty, kdo namítají délku řízení ukončeného v období 6 měsíců před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. a vztahuje se na ně rovněž promlčecí lhůta stanovená v § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., přičemž v jejich případě začala promlčecí lhůta běžet ještě před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. Takové odlišné zacházení mezi uvedenými skupinami spočívá dle názoru vlády na objektivních a rozumných důvodech, neboť je zřejmé, že nová právní úprava musela vymezit svou aplikovatelnost z časového hlediska.

21. Vláda připouští, že stěžovatelé, kteří náležejí do třetí skupiny, mohli uplatnit kompenzační prostředek nápravy pouze během jednoho měsíce, a to od nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. dne 27. dubna 2006 do 23. května 2006, kdy uplynulo 6 měsíců od skončení předmětného řízení. Podle názoru vlády je přitom taková lhůta plně dostačující; pro

srovnání vláda uvádí, že lhůta k podání odvolání je v českém civilním řízení stanovena na 15 dnů a v trestním řízení na 8 dnů.

22. Vláda dále tvrdí, že i kdyby měli stěžovatelé k dispozici promlčecí lhůtu v délce 6 měsíců, která by počínala běžet ode dne nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., byl by jejich návrh opožděný, neboť jej podali až dne 20. dubna 2007, tedy téměř dvanáct měsíců po nabytí účinnosti uvedeného zákona. Ani kdyby se hypoteticky odstranila diskriminace, na niž stěžovatelé poukazují, nic by to nezměnilo na tom, že jejich nárok byl v době, kdy jej uplatnili, již promlčen. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli po celou dobu řízení právně zastoupeni advokátem, nemohou nijak ospravedlnit skutečnost, že kompenzační prostředek nápravy, který jim poskytuje právní úprava, neuplatnili řádným způsobem.

23. Stěžovatelé připomínají, že se na Soud obrátili přibližně ve stejném okamžiku, kdy nabytí účinnosti zákon č. 160/2006 Sb. Následně využili právního prostředku nápravy upraveného tímto zákonem, avšak v okamžiku, kdy vypracovávali své vyjádření pro Soud, ještě nebylo ukončeno řízení před obvodním soudem, který tak způsobil další průtahy ve věci.

24. Stěžovatelé tvrdí, že neexistuje žádný rozumný důvod pro to, aby potenciální oběti porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě disponovaly odlišnými lhůtami pro uplatnění nároku na náhradu škody. Domnívají se, že lhůta, kterou měli k dispozici, byla výrazně zkrácena z důvodu nevhodné konstrukce přechodných ustanovení zákona č. 160/2006 Sb., zatímco by jim měly být nabídnuty srovnatelné prostředky jako subjektům nacházejícím se v analogické situaci.

25. Soud připomíná, že účelem článku 35 odst. 1, který stanoví pravidlo vyčerpání všech vnitrostátních právních prostředků nápravy, je poskytnout smluvním státům příležitost, aby zabránily porušením, která jsou vůči nim namítána, nebo aby taková porušení napravily, a to před tím, než budou předložena Soudu. Pravidlo článku 35 odst. 1 je založeno na předpokladu, vtěleném do článku 13 Úmluvy (ke kterému má úzký vztah), že vnitrostátní právní řád poskytuje účinný právní prostředek nápravy, pokud jde o porušení, které je vůči smluvnímu státu namítáno (*Kudla proti Polsku* [velký senát], č. 30210/96, § 152, ESLP 2000-XI).

26. S ohledem na výše uvedené úvahy a veškerá tvrzení stran má Soud za to, že námitka vlády úzce souvisí s odůvodněností části stížnosti týkající se článku 13 Úmluvy, a proto o ní rozhodne současně s posouzením její odůvodněnosti.

27. Soud shledal, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy a že tu není žádný jiný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou. Je tedy třeba ji prohlásit za přijatelnou.

II. K ODŮVODNĚNOSTI

A. K tvrzenému porušení článku 13 Úmluvy

28. Stěžovatelé poukazují na svévolné a diskriminační účinky přechodných ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., ve znění zákona č. 160/2006 Sb., které vedly k tomu, že kompenzační prostředek nápravy zakotvený těmito právními předpisy byl v projednávané věci neúčinný. Dovolávají se článku 13 Úmluvy, který stanoví:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané (...) Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

29. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí a předkládá argumenty uvedené v § 19 až 22 výše.

30. Soud připomíná, že spojil posouzení odůvodněnosti této části stížnosti s projednáním námitky nevyčerpání všech vnitrostátních právních prostředků nápravy vznesené

vládou, pokud jde o část stížnosti týkající se délky řízení. Článek 13 Úmluvy totiž zaručuje účinný právní prostředek nápravy u vnitrostátního orgánu, jehož prostřednictvím lze namítat porušení povinnosti projednat věc v přiměřené lhůtě, která vyplývá z článku 6 odst. 1 (*Kudla proti Polsku* [velký senát], č. 30210/96, § 156, ESLP 2000-XI).

31. Soud poznamenává, že zákonem č. 160/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 82/1998 Sb., který nabyt účinnosti dne 27. dubna 2006, zavedla Česká republika do svého právního řádu kompenzační prostředek nápravy, pokud se jedná o délku řízení. Ve svém rozhodnutí *Vokurka proti České republice* (č. 40552/02, 16. říjen 2007) Soud konstatoval, že tento právní prostředek nápravy je účinným a dostupným prostředkem, s jehož pomocí lze namítat překročení „přiměřené lhůty“ v každém soudním řízení, na které se vztahuje článek 6 odst. 1 Úmluvy. V projednávané věci je třeba určit, zda měli stěžovatelé s ohledem na okolnosti případu přiměřenou možnost uvedený kompenzační prostředek nápravy vyčerpat.

32. Nejprve je třeba poznamenat, že český zákonodárce ve snaze napravit se zpětnou účinností situaci těch, kdo již podali k Soudu stížnost, stanovil v přechodném ustanovení zákona č. 160/2006 Sb. (článek II) speciální promlčecí lhůtu v délce jednoho roku, která počíná běžet ode dne účinnosti tohoto zákona. Tato promlčecí lhůta se použila na všechny stěžovatele, kteří před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. podali z titulu délky řízení k Soudu stížnost, o které do té doby nebylo vydáno konečné rozhodnutí. V tomto ohledu Soud připomíná, že již v několika specifických situacích konstatoval, že stěžovatelé jsou povinni využít právní prostředek nápravy zavedený zákonem, který byl vyhlášen až po podání stížnosti k Soudu (viz např. *Brusco proti Itálii* (rozh.), č. 69789/01, ESLP 2001-IX; *Andrášik a ostatní proti Slovensku* (rozh.), č. 57984/00 a další, ESLP 2002-IX).

Pro všechny ostatní případy upravuje ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., ve znění zákona č. 160/2006 Sb., promlčecí lhůtu v délce 6 měsíců, která počíná běžet od skončení řízení, v němž nebyl respektován požadavek na „přiměřenou lhůtu“.

33. Zvláštnost daného případu spočívá v tom, že v projednávané věci podali stěžovatelé stížnost k Soudu dne 2. května 2006, tedy jen několik dnů po nabytí účinnosti novely č. 160/2006 Sb. Proto stěžovatelé neměli k dispozici speciální roční lhůtu upravenou v přechodném ustanovení, ale vztahovala se na ně obecná promlčecí lhůta v délce 6 měsíců, která počíná běžet od ukončení řízení, v němž k průtahům došlo. Vzhledem k tomu, že předmětné řízení skončilo dne 23. listopadu 2005, kdy nabyt právní moci rozsudek krajského soudu, uplynula tato lhůta dne 23. května 2006. Ve skutečnosti tedy měli stěžovatelé, byť byli zastoupeni advokátem, k dispozici sotva měsíc k tomu, aby se s novou právní úpravou seznámili a u Ministerstva spravedlnosti uplatnili nárok na přiměřené zadostiučinění. V projednávané věci se totiž datum vyhlášení zákona č. 160/2006 Sb. časově shoduje se dnem nabytí jeho účinnosti; nelze proto tvrdit, že se stěžovatelé mohli s touto právní úpravou seznámit předtím, než byla na jejich případ aplikovatelná (viz, *a contrario*, *Nezirović proti Slovinsku* (rozh.), č. 16400/06, § 37-38, 25. listopad 2008).

34. Rozhodnout o tom, jakou lhůtu lze považovat za přiměřenou pro vyčerpání právního prostředku nápravy, přísluší nepochybně národnímu zákonodárci, nikoliv Soudu. Nicméně jestliže český zákonodárce v daném případě stanovil obecnou lhůtu 6 měsíců, má Soud za to, že nelze některým stěžovatelům stanovit lhůtu kratší.

35. Výše uvedené poznatky postačují Soudu k vyslovení závěru, že stěžovatelé neměli dostatečný časový prostor pro vyčerpání kompenzačního prostředku nápravy upraveného zákonem č. 160/2006 Sb. (viz, *mutatis mutandis*, *Maksimovič proti Slovinsku*, č. 28662/05, § 21-23, 22. červen 2010), a z toho důvodu se Soud domnívá, že v projednávané věci nebyl tento právní prostředek nápravy účinný.

36. S ohledem na tento závěr považuje Soud za zbytečné zabývat se tvrzeními vlády založenými na argumentu, že stěžovatelé svou žádost o odškodnění nepodali ani ve lhůtě šesti měsíců počítané ode dne nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., tedy ve lhůtě, kterou

stěžovatelé patrně považují za nediskriminační, a tedy za dostatečnou. Není totiž žádný důvod se domnívat, že by právní prostředek nápravy uplatněný po 23. květnu 2006, byť by se tak stalo před 27. říjnem 2006, nabízel rozumnější vyhlídky na úspěch než ten, který stěžovatelé skutečně podali dne 20. dubna 2007.

37. Pokud jde o právní prostředky nápravy dostupné před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 82/1998 Sb., Soud se již dříve vyjádřil, že žádný z nich nesplňuje požadavek účinnosti (viz rozsudek *Hartman*, cit. výše, § 66-68; rozhodnutí *Vokurka*, cit. výše, § 50-57).

38. Soud se proto domnívá, že námitce nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy nelze vyhovět a že v projednávané věci došlo k porušení článku 13 Úmluvy z důvodu neexistence dostupného a účinného vnitrostátního právního prostředku nápravy, jehož prostřednictvím by stěžovatelé mohli uplatnit svou námitku ohledně porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.

B. K tvrzenému porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy

39. Stěžovatelé tvrdí, že občanskoprávní řízení, které probíhalo v projednávané věci, nesplňovalo požadavek na „přiměřenou lhůtu“ podle článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech a závazcích (...).“

40. Stěžovatelé se k meritorní stránce věci nevyjadřují.

41. Vláda poznamenává, že projednávaná věc byla do jisté míry složitá a že průběh řízení ovlivnila smrt žalobce a manžela stěžovatelky; otázku odůvodněnosti této části stížnosti nicméně ponechává na uvážení Soudu.

42. Soud připomíná, že předmětné řízení bylo zahájeno dne 17. února 1993 a skončilo dne 23. listopadu 2005, kdy nabyl právní moci rozsudek krajského soudu. Relevantní období tak činí dvanáct let a více než devět měsíců, přičemž věc byla projednávána na dvou stupních soudní soustavy.

43. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem na kritéria vyplývající z jeho judikatury, kterými jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (viz z mnoha dalších *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII; *Hartman proti České republice*, č. 53341/99, § 73, ESLP 2003-VIII (výňatky)).

44. Po přezkoumání okolností případu a s ohledem na svou judikaturu v dané oblasti se Soud domnívá, že délka řízení v projednávané věci překročila „přiměřenou lhůtu“.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

45. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přiznává v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

46. Každý ze stěžovatelů požaduje částku ve výši 8 000 € jako náhradu morální újmy, kterou měli utrpět v důsledku tvrzených porušení.

47. Vláda považuje částku požadovanou stěžovateli za přemrštěnou a ponechává tuto otázku na uvážení Soudu.

48. Soud má za to, že stěžovatelé utrpěli morální újmu, a na základě principu spravedlnosti z toho titulu přiznává každému ze stěžovatelů částku 8 000 €.

B. Náklady řízení

49. Stěžovatelé dále požadují 1 500 € pro každého z nich jako náhradu vynaložených nákladů řízení.

50. Vláda namítá, že nároky stěžovatelů v tomto ohledu nejsou rozepsány po položkách ani nijak doloženy.

51. Podle judikatury Soudu může stěžovatel obdržet náhradu nákladů řízení pouze v rozsahu odpovídajícím jejich skutečnému vynaložení, nezbytnosti a přiměřenosti jejich výše. Na základě výše uvedených kritérií a vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyl předložen žádný doklad o zaplacení, Soud nepřiznává stěžovatelům žádnou částku jako náhradu nákladů řízení.

C. Úrok z prodlení

52. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *spojuje* projednání námítky nepřijatelnosti vznesené vládou týkající se nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy *s posouzením věci samé* a tuto námítku *zamítá*;
2. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 13 Úmluvy;
4. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
5. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má každému ze stěžovatelů zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 8 000 € (osm tisíc eur) z titulu morální újmy a dále případnou částku daně; tato částka budou převedena na koruny české podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
6. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 25. listopadu 2010 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Stephen Phillips
zástupce tajemnice

Peer Lorenzen
předseda